

sette istand en stor spise- og kontorbrakke til et hotell med 20 senger, spisesal og salonger. Nordpol-hotellet ble det kalt, men hotellets lune og hyggelige værelser minnet lite om Nordpolen. I en villa ved siden av hotellet ble det innredet et anneks og en bar, som selvfølgelig fikk navnet «Svalbar». Baren ble forresten meget morsomt dekorert av malerne Drevon og Gran. Motivene var hentet fra polarlivet og de store polekspedisjoner.

Svalbardkontoret ansatte en meget dyktig hotelldame til å sette hotellet og det hele i gang, nemlig fru Laura Borgen. Hun gikk inn for saken med all sin energi, og gjorde i løpet av et par år Ny-Ålesund om til et festlig turiststed. Det var bare synd at det hele varte så kort. Krigen satte en stopper for turisttrafikken, og kampene på Svalbard ødela alt i Ny-Ålesund.

Sommeren 1938 hadde Ny-Ålesund besøk av 16 flytende hoteller, som alle hadde flere timers opphold, slik at turistene fikk god tid til å komme i land og se de forskjellige severdigheter, og til å besøke hotellets utmerkede bar og velfylte souvenirbutikk, og ikke å forglemme posthuset. Poståpneren hadde foruten vanlig poststempel for stedet også stempel for Nordpol-hotellet og Svalbard, som selvfølgelig var en kuriositet for filatelister. Og det fikk vi merke, for etter et besøk av et flytende hotell fikk vi gjerne en dagsjobb med bare å stemple prospektkort.

Terrenget rundt Ny-Ålesund frister til utflukter, byen er omkranset av morsomme fjelltopper med snøbreer rundt. De fleste toppene var ubesteget, selv om de ikke var så vanskelige. Men helt ufarlige var de ikke, for det var løst fjell, med mye ur og steinsprang. Breene derimot var lette å gå, med lite snø og ufarlige sprekker. På våre turer inn i landet kom vi derfor raskt innover ved å følge breene.

Noe av det morsomste vi hadde å by turistene var jaktutflyktene. Med båt drog vi innover i fjordene og jaktet på småsel eller snadd som den kaltes der oppe. Fjordene var fulle av isflak, så det var litt av en sport bare å manøvrere mellom disse med vår lille farkost. Snadden lå som regel på isflakene og solet seg, men var veldig sky, så den var vanskelig å komme inn på.

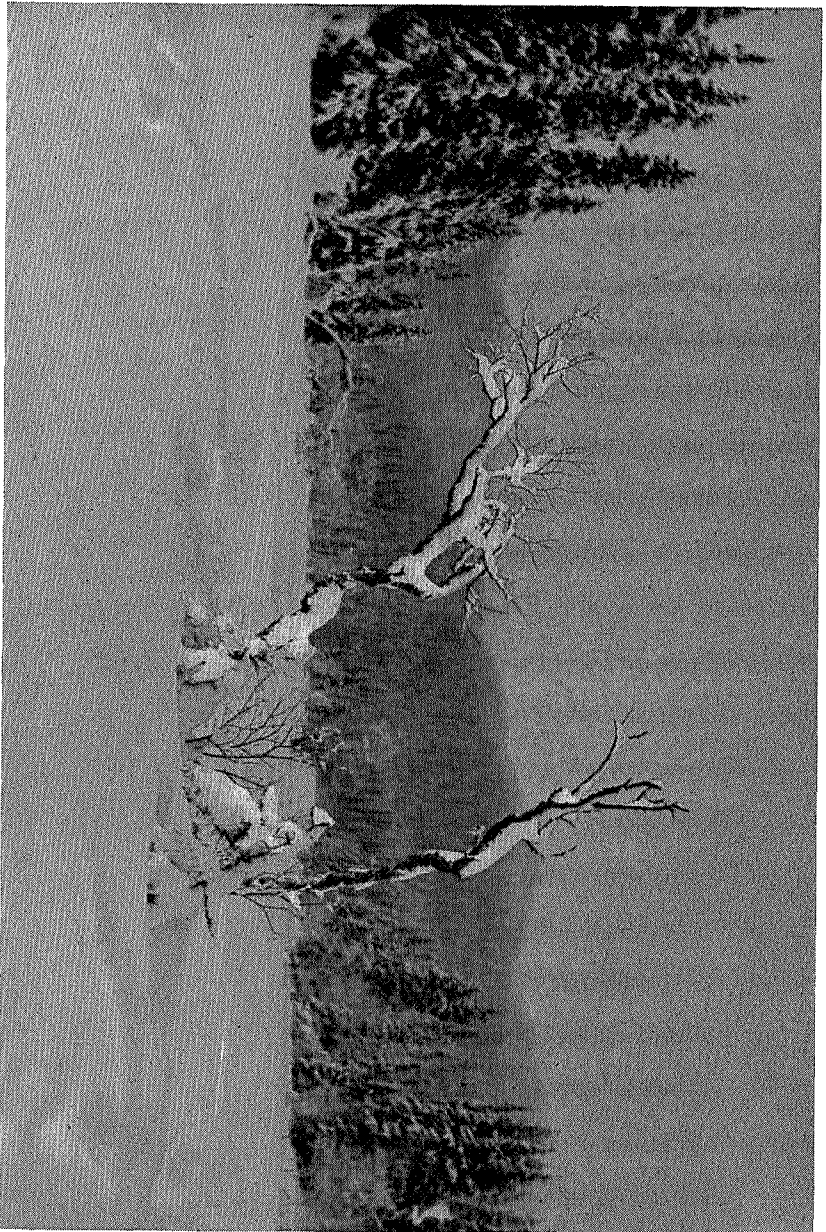
Det mest fantastiske for oss som bor sydpå, er å komme til

Svalbard om sommeren, og oppleve midnattsolen døgn etter døgn. Solen sto faktisk like høyt på himmelen dag som natt, og noen døgnrytme var det umulig å komme inn i. Det er nok denne stemningen som gjør alt så fremmed og anderledes her oppe i nord, og som stadig trekker en tilbake. Ja, for det er likt for alle som har besøkt Svalbard, de må tilbake. I alle fall drømmer de om det og snakker om det, de blir trollbundet av landet og midnattsolen.

Grindalsseter.

Ragnv. C. Knudsen

Fra Bymarka.

J. Ceelmuyden